

МИЛАН МИХАЈЛОВИЋ

СУНЦОКРЕТ

У колевци божурова и храстова,
У гнезду коса, врана и орлова,
У земљи угља, никла, олова,
Река, брда и долова,
У земљи јечма, овса и ражи,
У време неверице, обмана, лажи,
Родио се Сунцокрет!

Да ли то сан је,
Јава ил човек гори, бунца?
У хладу пресађених, младих борова,
У друштву шишарки, лишћа и корова,
Издуженог змијског тела
Са главом (позајмљеном) од Сунца
Никао је Сунцокрет!

Замаскиран,
У реткој шуми,
Налик поскоку
У заседи,
Браон очију
Упртих ка Истоку,
Чека...
Птице да развеју
Још које семе
Или руку
Која кида врат

Од тела.
Претвара се
У вртешку...
Без поворке,
Без опела...

Сунцокрет...
Сунцокрет...
Сунцокрет...

Три пута се окрећем
Од изненађења.
Боље да
Све је сан.
Лепша су
Сновиђења.

ЈУТРО НАД ГРАЧАНИЦОМ

Јесен је. Небо тек скраму скида
Звоно одзвања Улпијаном
Буди, зове ил рида?

Јутро је. Очи тек свануле без брига
Ишту цркву по звонком дамару
Кубе кроз крошње мига.

Сига је. Неимар небесни тек румен зоре довлачи
А одсјај све јачи, јачи.
Златом се невеста облачи.

Млада је. Венчање тек што није
Ореолом окићен сваки сват.
У порти свет се вије.

Бела је. Низ лице сјајно тек по суза
Склизне и образе мије
Да л жедних извор она је или муза?

Вечна је. Невест, а муж тек што није
На вековна венчања ступио ногом.
Грачаница - заручница са народом и Богом!!!

ПРВО БДЕНИЈЕ У ВИСОКИМ ДЕЧАНИМА

Слепи монах са севера,
Идући на југ
Од запада ка истоку,
Све у круг, добује по клепалу.
Вече на помолу.
Из утробе свете креће бруј.
Белило нетрулежног лица поприма руј
Сунца пред починак.
Шири се песма небеса
Док ноћ, као вампир, узима данак
За касни долазак.

Каква ли тек јутра свићу
Овде, где сваки зид је у бићу,
Прича за себе, очи за тебе,
Песма и плач, буна и круна,

Огањ и мач!?!